Ч. 3 Четвер 5 (17) січня 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цїлий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Сойм краєвий.

(6-те засїданє з дня 15. січня 1895.)

З петиций відчитаних на сім засїданю важнїйші: Кілька відділів повітових в справі улекшеня закупна соли для худоби; — громада Ягольниця о утворенє нового суду повітового в Яголъници; — львівске товариство ратункове о запомогу; — кільканайцять петиций учителів шкіл народних о зниженє лїт служби а підвисшенє платнї; — репрезентация міста Львова в справі розложеня коштів кватирунку войска на край і уділеня безпроцентової позички в сумї 200.000 зр. на будову касарень. Загалом вплинуло 509 петиций.

Комісар правительственний, радник двору ґр. Лось, відповідав на інтерпеляцию пос. Крамарчика в справі побору соли для худоби і сказав:

В розісланім як-раз сими днями дневнику законів державних ч. 244, оголошено нове розпорядженє вис. ц. к. Міністерства фінансів з дня 28. грудня 1894 р. відносяче ся до побору соли для худоби по знижених цїнах, котре містить в собі значні улекшеня.

В першій частинї того розпорядженя, говорить ся о складах соли, інституциї зовсїм новій. Після того можуть корпорациї автономічні і рільничі отвирати під услівями, поданими в тім розпорядженю, у всїх сторонах краю, за призволенєм Міністерства скарбу, концесионовані склади соли для худоби і під власною одвічальностию поручати веденє тих складів особам приватним, особливо торговельникам. Через закладанє таких складів, дізнають обшари двірскі і громади немалого улекшеня в поборі соли для худоби, бо насамперед сіль та спроваджувана цїлими ваґонами або півваґонами при значнім обниженю тарифи перевозової буде дешевшою, як коли-б громади або обшари двірскі самі єї для себе спроваджали; дальше громади і обшари двірскі, котрі не можуть купити нараз припадаючої цїлорічної скількости соли, будуть могли брати єї в тих складах частями і в порі для них найдогіднїйшій.

Від корпорациї автономічних, а особливо рільничих буде залежати заняти ся тою справою енерґічно і заложити цїлу сїть таких складів, отвираючи бодай один склад в місци осїдку ц. к. суду повітового. Громадам і обшарам двірским, для котрих не будуть уряджені склади для худоби а котрі будуть обовязані держати ся при поборі соли для худоби зі складів державних дотеперішних постанов розпорядженя Міністерства скарбу в 20 грудня 1893 р., забезпечує друга частина згаданого повисше нового розпорядженя значні улекшеня. Як звістно, був перед тим визначений для кождої громади і обшару двірского один з 8 місяців від лютого до вересня кождого року для побору соли для худоби. Нове розпорядженє скасувало ту постанову, а громади і обшари двірскі можуть тепер закуповувати сіль для худоби в ц. к. складі, до котрого їх приділено, коли хотять в часї межи 1 січня а 15 грудня кождого року.

Після нової постанови управнені суть начальники громад, взглядно настоятелї обшарів двірских до здойманя урядового замкненя мішків з солию для худоби, скоро сторожа скарбова, повідомлена о тім, що сіль наспіла, не прибуде до двох днїв від часу того повідомленя.

Що же відносить ся специяльно до Галичини, то Міністерство скарбу признало окремим рескриптом громадам і обшарам двірским ще дальші улекшеня в поборі соли для худоби, именно через призначенє більшого числа ц. к. складів до видаваня соли для худоби.

Доси були всї громади і обшари двірскі приділені з побором соли для худоби лиш до двох салїн т. є. у Вілички і Бохнї. Тепер утворено для громад і обшарів двірских більше менше в серединї краю положених, третий склад соли для худоби при салїні в Лядску, котрий виїмково в 1895 р. розпічне свою діяльність аж в мартї. Громади або обшари двірскі приділені тепер до салїни в Лядску, а хотячі побирати сіль для худоби перед мартом сего року, мусять вносити свої замовленя до ц. к. уряду продажи соли в Бохнї.

Для громад, взглядно обшарів двірских, положених більше у всхіднїй части Галичини і близше Буковини, отворено наконець четвертий склад соли для худоби при салїні в Качици (на Буковинї). О повисших пільгах, взглядно о часї, в котрім і з котрої салїни може бути закуплена сіль для худоби, будуть поодинокі громади і обшари двірскі повідомлені сими днями через ц. к. надзори сторожий скарбових.

По відосланю справоздань Видїлу краєвого до комісий, слїдувало з порядку дневного перше читанє внесеня пос. Романчука в справі зміни статута краєвого і краєвої ординациї виборчої для заведеня безпосередних виборів в крузї менших посїлостий і збільшеня числа послів з міст і громад сїльских. Позаяк пос. Романчук нездужає, то внесенє его мотивував пос. др. Савчак і жадав, щоби то внесенє пе-

3)

РОЗБИШАКИ НА РІЦЇ МІСІСІПІ.

Повість з житя американьских полїшуків.

Фридриха Ґерстекера.

(Дальше.)

— Ми ночували над самим берегом. Ще до нинї може лежить там пень старої сікомори [1]), де була наша ватра, бо ним встромило було між дві скали і він не міг вже звідтам видобути ся. Коли ми на другий день вилїзли на стінку [2]), звернули насамперед стервяки [3]) нашу увагу на себе, з котрих велике множество летїло в однім напрямі.

— Побачите — сказав до мене мій товариш, мисливий з Кентеке, котрий полював зі мною в спілцї — побачите, що той голодранець лодкар випустив душу з куцоногого.

— З куцоногого — повторив старий переляканий — для чого-ж називав він его куцоногим?

— У него була права нога трохи коротша від лївої і він для того трохи налягав, але не дуже, і дїйстно — коли ми відтак вийшли на горб — не забуду нїколи того виду, хоч би менї прийшло ся і тисяч лїт жити — лежав там труп а стервяки — а се що, Едджворте, що вам такого? Ви чого —

— Чи той куцоногий — або Біль, як ви его звали, не мав близни на чолї?

— Мав — велику, червону близну — хиба ви его знали?

Старий зловив ся рукою за чоло і в нїмім болю повалив ся на землю.

— Що вам такого, Едджворте? Бога ради, чоловіче — що вам стало ся? — крикнув моряк і тепер таки направду переляканий схопив ся на рівні ноги — опамятайте ся — хто-ж був той нещасливий?

— Моя дитина — мій син! — промовив дїдусь з плачем і студеними як у трупа руками закрив собі розпалені очи.

— Боже всемогучий! — відозвав ся Том зворушений до глибини, — як же то страшно — бідний — бідний батьку!

— А ви его не поховали! — відозвав ся він наконець по довшій хвили, підчас котрої старав ся трохи успокоїти свій біль.

— Чому би нї? Поховали як мисливого — відповів зтиха і з сочувством молодий чоловік; — ми не мали нїчого при собі, лиш малий індиянський томагак, а земля була суха і тверда, отже ми — але я вам завдаю лиш жалю моїм оповіданєм —

— Нї, розказуйте лиш дальше, коли ваша ласка, нехай все довідаю ся, — благав бідний батько.

— Отже ми зложили его під отсим дубом, поназносили зі всїх сторін ломача і галузя та вкрили его так, щоби нїяка дика звірина, хоч би й як сильна, недобула тїла — бо медведї не тикають трупа — а я вирізав наконець томагаком простенький хрест на пни.

Едджворт мовчав і лиш дивив ся стовпом наперід себе. По короткій, дуже прикрій хвили підняв ся він і дрожачи став розглядати ся довкола себе, а відтак промовив тихим голосом:

— Отже ми спочиваємо тут на его могилї — в его могилї — і мій бідний, бідненький Вілям мусїв таким способом згинути! Нехай же хоч его кости не лежать так порозкидані, нехай їх дощі не полочуть і не сушать вітри! Правда, Томе, ви поможете менї їх похоронити.

— Чому би нї? Дуже радо; — але не маємо нїяких знарядів.

— На суднї суть два рискалї і кілька сокир — нашї люди мусять нам помочи. Нехай, хоч по довгих лїтах, віддам мому синови послїдну честь, та-ж і так не можу вже нїчого більше зробити для него.

— Може перенесемо ся з дергами на тамтой бік ватри? — спитав Том.

[1]) Сікомора або морвова фіґа єсть то дерево з того самого рода, що й наша морва, високе до 15 метрів, а росте на мокрих ґрунтах понад ріками. Овочі сікомори величини волоского ориха суть смачні, а дерево єї, хоч мягке, гниє лиш дуже трудно.

[2]) Стїнками називають ся високі і скалисті береги рік.

[3]) Стервяками називає ся рід орлів в Америцї, що живлять ся стервом.

редано до залагодженя комісиї правничій. — Пос. Пілят домагав ся, щоби внесене пос. Романчука передати комісиї адмінїстрацийній. — Пос. Антоневич підпирав внесене пос. Савчака. — Пос. Крамарчик жадав вибору окремої комісиї для того внесеня, зложеної з 12 членів. При голосованю удержалось внесене пос. Пілята.

Відтак слїдувало перше читане внесеня посла Рутовского з проектом закона, котрий змїняє декотрі постанови закона краевого з року 1889 і 1892 о відносинах правних учителів народних шкіл.

П. Рутовский мотивував се внесене так: Після справозданя краєвої Ради шкільної що раз менче є учителів, бо кандидати глядають користнїйших занять. Коли в р. 1891 по ухвалї закона, що мав на цїли збільшене платнї народних учителів, ті відносини троха поправили ся і семинариї учительскі заповнили ся учениками. Однак з послїдного справозданя краєвої Ради шкільної видимо, що таки учителїв за мало; 951 учителїв є некваліфікованих, а 412 шкіл замкнених.

Причини такого стану всїм знані. Учителї не мають з чого жити і тому по скінченю семинариї шукають иншого хлїба, а не беруть учительских посад. Нашому краєви вправдї годї йти за прикладом инших країв коронних, але помалу повинні й ми змагати до поліпшеня відносин. Бесїдник оправдує ся, чому у свойому внесеню не зважав на полушене платнї в I і II клясї платень учительских. Закон з р. 1891 підвисшив у сих клясах значно учительску платню, а натомісць у малих місточках липше платні менчі.

Від довгих лїт домагають ся також учителї зниженя лїт служби з 40 на 35 лїт. Дати статистичні доказують, що смертельність в сїм званю найбільша, отже Сойм мусить занятися відповідною реформою, а заразом поправити долю вдів і сиріт по учителях.

Опісля мотивував пос. Фрухтман своє внесене в справі зрівнаня видатків на платню учителів народних по містах з тягарами в громадах сїльских. Внесене передано комісиї шкільній. — Пос. Кшиштофович мотивував своє внесене в справі комасациї ґрунтів. Внесене передано комісиї для господарства краєвого.

Під конець засїданя відчитано ще кілька внесень і інтерпеляций: Пос. Жардецкий і товариші інтерпелювали правительство, чи оно знає, що власти скарбові вимірюють оплати від субвенций, уділюваних школам і варстатам взірцевим з характером публичним. — Пос. Крамарчик запитував, длячого не відписує ся зараз податок домово-клясовий від незамешкалих або опустїлих помешкань. — Пос. Антоневич і товариші запитували, чи голоси праси в справі непошанованя руских сьвят доходять Правительства і що оно думає зробити, щоби того рода надужитя не повтаряли ся. — Пос. Михальский поставив внесене, щоби завізвати правительство, аби оно завело на зелїзницях державних, почтах і при жандармериї польский язик урядовий.— Пос. Дїдушицкий поставив внесене в справі примусового гублення миший.

Перегляд полїтичний.

N. fr. Presse нотує вість, що сегорічні вибори до сойму галицкого відбудуть ся аж в осени.

Закрите істрийского сойму, котрий радив всего лиш три дни, наступило з тої причини, що італїяньскі посли поставили внесене, щоби словеньский язик виключити з нарад соймових і завізвати правительство, щоби відкликало розпоряджене в справі написий в двох язиках на урядах в Істриї. Мимо того, що комісар правительственний тому противив ся, більшість ухвалила ті внесеня а тогди намістник закрив сойм.

В загребскім соймі поставив пос. Любич і пять его товаришів проект адреси в справі прилученя Дальмациї до Хорватиї. Любич поставив внесене, щоби сю справу трактовано яко пильну, взглядно, щоби проект відчитано. Внесене ухвалено 20 голосами против 8. Внесене пос. Бянкінього, щоби проект адреси передано комісиї, відкинено 22 голосами против 5.

У Франциї стала ся несподївана і небувала доси річ. Ще не залагоджено кризи кабінету Дїпія, коли вибухла далеко важнїйша криза, бо криза в президентурі. Ото президент француской републики Казимір-Періє подав ся до димісиї. Вість ся зробила в Парижи і цїлій Франциї величезну сензацию і зразу не хотїв ніхто тому вірити. Причиною димісиї має бути то, що парлямент виточив слїдство против бувших міністрів з того кабінету, в котрім свого часу і Казимір-Періє був міністром.

Італїя має нові клопоти в своїй кольониї Ерітрея. Рас Манґаша з Абесинії виступив против Італїянцїв, а ґен. Баратієрі був змушений виступити против Абесинцїв і заняти укріплені позициї над рікою Маред.

Новинки.

Львів дня 16 січня 1895.

— Нові члени Палати панів. Постановою з 12 с. м. Є. В. Цїсар іменував нових досмертних членів Палати панів, між иншими з Галичини др. Івана Чайковского, др. Здислава Мархвицкого, властителя дібр гр. Франца Мицельского і графа Івана Стадницкого. — Др. Чайковский есть властителем дібр, адвокатом краєвим і пресом львівскої Палати адвокатскої, знаменитим правником і знаним парляментаристом. — Др. Здислав Мархвицкий есть послом соймовим, віцепрезидентом міста Львова, пресом Палати торговельної і промислової у Львові і директором гал. Банку кредитового. Вельми прислужив ся торічній виставі краєвій. — Ґр. Фр. Мицельский есть взірцевим рільником і городянином, був довгий час послом соймовим. — Ґр. Стадницкий есть властителем дібр, послом до Сойму і Ради державної, знаменитим економістом, пресом центрального Банку кредитового у Відни і членом Ради завідуючої Лендербанку.

— На будову руского театру зложили пп.: о. Павло Стукач з Смільника 62 зр., зібраних на пращальнім бенкетї уряджевім дня 3 січня 1895 в Лїску в честь п. К. Франца, старости місцевого, по причинї відходу его до Вадовиць, оо. П. Стукачем і П. Булою між гістьми. На се зложили пп.: К. Франц староста 5 зр., Віктор посол соймовий 10 зр., кс. канонік і пробощ лат. в Лїску 2 зр. 50 кр., Цибак судя 1 зр. 50 кр., Янкевич 1 зр. 10 кр., Созаньский комісар 1 зр. 10 кр., др. Струтиньский адвокат 1 зр. 10 кр., Ястшембский аптикар 1 зр., др. Яремкевич 1 зр., др. Фрайзінґер 1 зр., Гофман 1 зр., Шпель 1 зр., Павлюс 1 зр., др. Ленартович 1 зр., Бараньский купець 1 зр., Косциньский інспектор шкіл 1 зр., Круковский 1 зр., др. Лисовский 1 зр., др. Робель 1 зр., о. Бялиньский 1 зр. Н. Н. 1 зр., Н. Н. 1 зр., Н. Н. 1 зр., Атляс 80 кр., Н. Н. 50 кр., кс. Горжель 50 кр. кс. Пацула 50 кр., о. Попель 50 кр., Нановский 50 кр., Беляк 50 кр., др. Дулемба 50 кр., Мінквіц 50 кр., Сльончка 50 кр., Лїщиньский 50 кр., Чарковский

— Хиба ви думаєте, що менї лячно на тім місци, де мою бідну дитину убили? — сказав дїдусь; — та-ж я тут з ним знову побачив ся, хоч менї від того трохи аж серце не пукне з болю. Я собі гадав, що колись склоню голову на его груди, а то прийшлось менї відшукати его кости, порозкидані серед пустари. — Але спочивайте спокійно, Томе, ви утомлені від трудів дня — будемо трохи спати, а завтра рано встанемо і возьмемо ся до роботи.

Старий чоловік, очевидно лиш длятого, щоби не томити свого молодшого товариша, положив ся на землю і замкнув очи. Але сон не брав ся его сльозами зайшлих очий, а коли вершки ялиць та дубів зашелестїли від холодного, ранного вітру, встав він, роздув майже вже зовсїм потахлий огонь, що аж засьвітила ясна поломінь, і почав при єї сьвітлї збирати порозкидані доокола кости. На то пробудив ся й Том та став мовчки помагати ему при роботї, аж надійшов до того місця, де під корчем жостелини, може на трийцять кроків від ватри, лежав пес Бурик. Хоч они оба були вже від давна старі знакомі, вишкірив пес до него зуби і почав варкати, ба, здавало ся, що кине ся на него.

— На ту, Бурик! Встидай ся, ти старий собако! — відозвав ся молодий мужчина, підходячи до пса — тобі, видко, щось приснило ся, ти старе доробайло — ти до мене зуби шкіриш?

А пес і на ту промову не хотїв успокоїти ся, лиш ще більше став варкати, але при тім і вимахував хвостом, як коли-б хотів сказати: Я тебе знаю дуже добре, знаю, що ти не ворог, але мимо того не сьмієш іти сюди.

Том пристанув і відозвав ся до Еджворта, що підходив до него:

— Подивіть ся на пса, він щось там має під листем і не хоче мене припустити. Що то би там було такого?

Еджворт приступив до пса, відсунув єму поволи голову на бік і знайшов межи лабами вірного звіряти чашку свого сина, а коли він зітхнувши, підняв із землї дорогі останки, став Бурик скакати до него, скомлив і гавкав.

— Що то за розумне звіря, він знає, що то людскі кости — відозвав ся моряк.

— Бігми, я таки вірю, що він пізнав ті кости! — сказав старик злякавшись. — Біль вигодував его і з тої пори, коли він вже міг бігати, не зробив нїколи анї кроку в лїс без него.

— Чи се може бути? — Прецї кости не можуть вже мати нїякого запаху. — А кілько-ж вже вашому псови?

— Вісїм лїт — але такий розумний, що нема другого такого, котрий би так умів тропити — відповів старий. — На ту, Бурик! — відозвав ся він відтак до скомлячого пса — ходи до мене, мій псино — пригадуєш ти ще собі Біля, твого давного, доброго пана?

Бурик сїв собі, задер кінчасту голову до гори, глянув свому панови щиро в очи, переступив кілька разів з одної передної лаби на другу і нараз завив так голосно, так жалібно, що дїдусь не міг вже довше видержати. Він припав коло пса на колїна, обняв его за шию і розплакав ся горячими, рісними сльозами. А Бурик як би розумів его жаль, его тугу, ніби розважаючи его, лизав его по чолї і по лици та раз і другий поклав єму свою лабу на плече.

— От дурниця! — сказав Том, котрому від сеї поведїнки пса стало таки вже добре лячно — звіря звітрить людске тїло, а у него так само, як би звітрило кров людску. Нехай пси лиш звітрять кров, то й зараз виють так, що мало їм серце не пукне.

— Кажіть собі, що хочете, а я таки буду в то вірити, Томе! — сказав на то старий і все ще плачучи, підоймив ся з землї — менї аж лекше на серци, коли виджу, що навіть звіря не забуло того, що був єму приятелем, а — ми маємо досить горя, чому-ж хоч ту слабу потіху нищити нерозважно власною рукою?

Вистріл з тої сторони, де мусїла бути ріка, перервав тут его бесїду.

— Сказили ся, чи що! — відозвав ся Том. — То певно вже наші хлопцї з ґаляром — тоті пси морскі плили, мусить, по ночи, бо ледви що стає свитати.

— Закличте їх сюди, коли ваша ласка! — просив Еджворт.

— Я би волїв, щоби ви пішли зі мною — сказав молодий чоловік і не хотїв іти. — Ви будете тут мучити ся, а —

— Я вже буду зовсїм спокійний, коли вернете. Будьте-ж ласкаві, Томе, і коли мене любите, то закличте їх сюди.

В сій хвили перевісив молодий чоловік рушницю через плече і пустив ся до ріки. Еджворт став на колїна під дубом, що довгими роками осланяв своїм галузем тлїнні останки его дитини, і молив ся тихо з цїлої душі до Бога, аж почув, що надходять люди з ґаляра.

50 кр., Голеньский 50 кр., о. Стукач 50 кр., о. Була 50 кр., Косциньский jun. 40 кр. о. Секела 25 кр. Качиньский 25 кр., Грабовский 20 кр., кс. Барнович 20 кр., о. Кузьмак 20 кр., Крупиньский 10 кр., Н. Н. 10 кр., від других незаписаних осіб 5 зр. 87 кр., з карт 8 зр. 33 кр., разом 62 зр.

— **Члени ремісничого товариства „Зорі“** устроїли сердечну овацию своему многозаслуженому голові, п. Василеви Нагірному, під котрого проводом товариство уже десять літ так красно розвиває ся. Дня 12 с. м. приготовили они несподівано в честь свого голови пир вечірний в комнаті товариства, і вислали до него до дому депутацию з запрошенем, щоби з женою загостив між товаришів-Зорян. Коли пп. Нагірні прибули, повитано їх з одушевленем. Першою несподіванкою для голови товариства був — гарний портрет п. Нагірного, намальований на полотні спосібним нашим артистом п. Томасевичем. Портрет був завішений над столом на покуті убраний в красні рушники. Дальшою милою несподіванкою була промова заступника голови п. Дмитра Ковальского, котрий при найщирших благожеланях п. Нагірному завтрішного дня іменин в імени всіх Зорян вручив „дорогому керманичеви на знак великої почести даруночок“ золотий перстень а потім висказав ті слова: „Довголітна Ваша діяльність і дорогоцінна Ваша порада в кождій справі з користию для нашого товариства видали вже обильні плоди. Не буду вичисляти всіх Ваших діл і змагань для добра нашого товариства, а згадаю лиш о одній, найважнійшій справі т. є. о справі будови власного дому Зорі. Нею занялись Ви тілом і душею і присьвятили богато труду, щоб довершити початє діло. Нехай же Бог дозволить Вам прожити многі і многі літа! чого ми всі тут зібрані від серця Вам желаємо.“ Ся несподівана овация глубоко тронула достойного голову товариства „Зорі“, він широ за неї дякував всім Зорянам і горячо пожелав товариству найкрасшого дальшого розвою. За вечерею, в котрій взяли участь також деякі запрошені почестні члени „Зорі“, пішли тоасти, деклямациї і сьпіви пізно в ніч.

— **Вечерок товариства „Ватра“** відбуде ся не 20 лютого с. р., як се вчера було хибно подано, але 12 лютого.

— **За приниманє подарунків** підчас урядованя судив львівский суд карний урядника львівского магістрату п. Л. Каміньского, котрий, надзираючи достави каміня і шутру, позваляв собі брати від доставців хабарі. Обжалованого боронив др. Чемериньский. Трибунал узнав Людвика Каміньского винним „приниманя подарунків при рішаню публичних справ“ і засудив на 6 неділь звичайної вязниці, з постом раз на два тиждні, а рівночасно на заплачене принятих гроший в сумі 649 зр. 50 кр. на фонд убогих і на зворот коштів поступованя карного.

— **З товариского житя.** Кружок педаґоґічний рожнітівский вручив в день сьв. Николая, підчас засіданя в Ціневі, красний аркуш в рамах з желанем імянин другови своему Николаеви Камареви, правдивому і трудолюбивому приятелеви народної осьвіти.

— **Міліон Кеніґсвартера.** Барон Кеніґсвартер, банкир і міліонер віденьский, що недавно помер, розділив маєток поміж синів і наказав, що як би котрий змінив свою мойсееву віру на католицку, то мусить зложити міліон зр. на добродійні ціли. Сими часами в Пешті перейшов на католицизм син покійного барона, Герман. Жидівскі ґазети пустили зараз поголоску, що Герман не хоче вволити волю батька. Отже барон оголосив тепер, що то неправда; він дасть міліон зр. на добродійні ціли.

— **З туги.** Перший полк уланів в Туринґії перенесли власти з Лянґензальца і Мільгавзен до Ганав. Рівночасно з полком за один тиждень перенесло ся до Ганав 254 слуг, розуміє ся женьского рода. Видко, за ким серце тужило.... Се число слуг правдиве, бо то оголосив маґістрат міста Мільгавзен.

— **Пригода з псом.** Пан Яков в Решові мав старого пса, котрого хотів уже позбути ся. Але що серце мав мягеньке, то згодив ся на раду одного гірника, котрий рішив убити пса динамітом. Пішли в поле, найшли старий кіл, встромили в землю і привязали до него пса, що звав ся Філякс. До хребта пса привязав гірник динаміґний патрон, запалив і каже: „Тепер утікаймо, за пять мінут патрон вистрілить і з пса не буде ані сліду. Поки пан стояв коло Філякса, той дав робити з собою все, що хотіли. Та як пан почав з гірником утікати, вірний псиско уважав своїм обовязком побігти за паном. Став рвати ся з кола, поки не зломив его, а відтак з горіючим льонтом па хребті побіг за своїм паном, здогонив его та з радости скакав коло него. У пана Якова і гірника аж серце захололо. Ще хвиля, динаміт вибухне і всі три згинуть. Біжить пан Яков, як божевільний, через лани і рови, піт котить ся єму з чола, всіх сил добуває, щоби тілько утечи перед вірним Філяксом. А льонт горить дальше... Ось пліт високий. Пан Яков скочив раз-два і вже був за плотом. Припав до землі і жде. А пес бігає коло плота, дере ся, не може перескочити. Минає ще хвиля, прибігає гірник і що бачить? Пан Яков не може з себе слова добути, лежить на землі, а коло него ласить ся мокрий Філякс. Льонт згас, а патрон звисає з хребта. Як то стало ся? Філякс не міг перескочити плота, але міг добути ся до свого пана, перепливши через потік. Не довго над тим думав, тілько скочив в потік, через що льонт загас, і прибіг до свого пана, як се єму наказував собачий обовязок. Так спас ся і Філякс і пан Яков від смерти. Пан Яков не буде тепер мати охоти відбирати житє Філяксови.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Будапешт 16 січня. Урядова ґазета оголосила відручне письмо монарше в справі димісиї кабінету Векерлього, в котрім Монарха дякує Векерльому за его дотеперішну діяльність а рівночасно іменує Люкана і Ґієроніміого тайними радниками.

Париж 16 січня. Президент Казимір-Періє подав ся до димісиї. Нині має зібрати ся конґрес для вибору нового президента. Здає ся, що Казимир-Періє буде знову вибраний значною більшостию.

Рим 16 січня. В північній Італії упав величезний сніг і перервав всі комунікациї. Коло Лімоне в Пімонті засипав осуг сніговий (лявіна) кільканайцять робітників, з котрих 7 згинуло.

Масава 16 січня. Ґенерал Баратієрі зачепив Рас Манґашу коло Вабіт і побив Абесинців, котрі з великими стратами мусили уступити з занятих ними позиций.

Рух поїздів зелізничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3·00	10·46	5·26	11·11	7·31	—
Підволочиск	6·44	3·20	10·16	11·11		—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·33	-	—
Черновець	6·51		10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3·41	7·46
Белзця	—		9·56	7·21		—

Приходять з

Кракова	3·08	6·01	6·46	9·36	9·36	—
Підволочиск	2·48	10·06	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2·34	9·49	9·21	5·55	—	—
Черновець	10·16	—	7·11	8.13	1·03	2·38
Стрия	—	-	9·23	9·10	12·46	—
Белзця	—	—	8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника львівского він різнить ся о 35 мінут від середно-европейского (зелізничого): коли на зелізници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

— **У Львові** виходять ті літературні часописи і вістники: **Зоря**, ілюстроване письмо літературно-наукове, 72 аркушів друку на рік, коштує 6 зр. у Львові, ул. Академична ч. 8. — **Дзвінок**, ілюстроване письмо для науки і забави руских дітий і молодежи; 36 аркушів друку 5 зр. у Львові ул. Чарнецкого ч. 26. — **Правда**, місячник політики, науки і письменьства, около 60 арк. друку, 5 зр. у Львові ул. Академична ч. 8. — **Житє і Слово**, вістник літератури істориї і фолькльору; 60 аркушів друку 5, зр. у Львові, ул. Глубока ч. 7.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий

відтак встав і певним кроком та спокійно підійшов до них.

Том розповів людем на борзї коло ріки, що стало ся, а они взяли ся поважно і мовчаливо копати тїсну могилу, в котрій мали спочити кости нещасливого молодця. Відтак зложили в ню старанно позбирані останки, засипали гріб, зробили на нїм малу могилу і забрали відтак так само тихо і не обзиваючись добичу, взявши еї на плечі, та занесли на судно.

— Гей, гей! — крикнув тут до них керманич, що остав ся був на судні, чоловік страшний і дика натура, на цїлім лици дзьобатий з довгим чорним волосєм. — Медведина! Аби менї так очи вилїзли, коли не правду кажу, що то найрозумнїйше дїло, якого наш капітан по довгім часї доказав. — Але кваиьте ся хлопцї, щоби чим скорше рушати звідси, змарнуємо найкрасший час, а вода опадає чим раз більше.

— Ми ще раз підемо туди — відозвав ся один з них.

— Та за яким лихом підете туди?

— Там вже нема що забирати, але понесемо ще туди цеглу з нашої кухнї і як умієно, так зробимо з неї памятник на могилї.

— Чи ви здуріли, чи що? — почав керманич сердити ся. — А на чім-же будемо відтак їсти варити.

— У Вінсеннї роздобудемо собі нову — сказав на то Том — та й вам не завадить, коли возьмете кілька цегол та понесете туди.

— Я не наймав ся носити цеглу, лиш до керми — забурмотїв високий хлопчиско і положив ся спокійно на покладї. — Досить тої дурноти, що ще раз рушаєте там старі кости; они би там і без вас зігнили.

Тамті другі вже не обзивали ся до него, лиш взяли цеглу і пустили ся з нею горі стрімкою стїнкою. Опісля виставили убитому мисливому простенький памятник на могилї, відновили хрест на дубі і хотїли відтак вертати вже з того місця, де Еджворт все ще стояв засумований і повен розпуки. Аж він прокинув ся із своєї задуми, устиснув всїм лодкарам руку, перевісив рушницю через плече, закликав пса і жвавим, певним кроком пустив ся попереду до ґаляру.

В пів години опісля скрипіли і хлюпали тяжкі весла від потяжкого судна, при помочи котрих висунуло ся оно з похват води. Аж відтак видобувало ся оно з великим трудом на середину ріки і неслось поволи долї водою, тихою і одностайною дорогою. Але скоро вже раз плило і держалось в похватї, повитягали лодкарі свої „плавки“ (так називають довгі весла таких суден) на поклад і полягали як довгі на дошки та грїли ся до ранного сонця, що як-раз тепер викотило ся було в повнїм блеску своєї краси і величавости понад море зеленого листя.

Але Еджворт, взявши пса межи колїна, сидїв позаду судна і споглядав тихо та сумно на замеркаючі чим раз більше в далекій дали дерева, що отїняли могилу его дитини.

(Дальше буде).

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.